

VISKAS
arba
NIEKO

SIMONA ŠARA

SIMONA ŠARA

VISKAS
arba
NIEKO

Romanas

*Tik dabar gerai supratau, kodėl garsiausi
visų laikų poetai, menininkai, skulptoriai taip
išaukštino meilę ir jos svarbą. Meilė – pagrindinė
varomoji pasaulio jėga, svarbiausias elementas,
palaikantis gyvenimo variklį. Dėl meilės kyla
didžiausi karai, barniai, pykčiai. Meilė išskiria
artimiausius draugus, šeimas, brolius ir seseris.*

Išsiilgęs meilės
Aidenas
2024, Čikaga

PROLOGAS

Luka

Dar tais laikais, kai žmonės manė, kad žemė plokščia ir saulė sukasi aplink ją, kai viskas buvo tikra, nesuvidinta, išgyventa realiu laiku ir realioje vietoje, visus vedė įgimtas noras keliauti. Nesvarbu kur, kaip ir kiek nuovargio ar džiaugsmo suteiks vis nauja išvyka, tačiau kiekviena kelionė atnešdavo naujų vėjų ir atradimų, kurie kartais pradžiuginavo, o kartais nuvildavo. Žinoma, visos kelionės turi pradžią, turi ir pabaigą, kuri ateina taip netikėtai ir nelauktai, kaip sniegas pavasarį. Pradžioje dažniausiai nežinome, ką pamatysime, ką sutiksime ar kaip tos kelionės pakeis mūsų likimus. Visos kelionės palieka spaudą atmintyje ir širdyje, o praleistas laikas neįkainojamas jokiais pasaulio turtais, todėl kiekvieną brangią akimirką stengiausi išsaugoti atmintyje. Žvelgiau pro lėktuvo langą ir grožėjausi vaizdu: balti pūkiniai debesys tarsi kalnai dengė viską, kas po mumis. Atrodo, galėtum žengti jų paklote ir keliauti tolyn, ten, kur ryški ryto saulė apšviečia beribį horizontą, kur nėra rūpesčių, melo, skausmo, vienatvės ir ilgesio, tik žydras horizontas ir

debesys kiek tik akys mato. Švintantis vienišas rytas priminė, ką vakar vakare palikau toli Amerikoje. Buvo be galo sunku meluoti Aidenui, kad viskas tarp mūsų baigta, kad pasakiau viską, ką norėjau, bet dar sunkiau suvokti, kad šioje situacijoje meluoju tik pati sau. Jo skausmo kupinas žvilgsnis, prašantis, maldaujantis atleidimo ir nesuprantantis, kodėl negaliu to padaryti, įstrigo mano atminties giliausioje kertelėje. Vos užsimerkusi regiu tas tamsias kaip anglis akis, tą žvilgsnį ir net kaskart suvirpu supratusi, kad tai tikriausiai paskutinis kartas, kai turėjau progą įsiminti jo veido bruožus, kurie man anuomet buvo egzistencijos centras. Tas kerintis trumpas laikas, kurį praleidome kartu savaitgalį, man buvo pats brangiausias turtas, kokį tik gali įgyti mirtingas žmogus.

Laikas... Laikas gali būti nepakeliamas, gali gydyti, gali padėti nurimti, tačiau niekada nepadės užmiršti. Sako, laikas gydo žaizdas, laikas visagalis. Taip, laikas gydo išorines žaizdas, tačiau vidinės žaizdos tik surandėja ir tyliai laukia momento, kada vėl pradės tvinkseti ir pulsuoti, taip primindamos, kad jos niekur nedingo. Mano širdis jau milijoną kartų buvo suskilusi į šipulius, vėl sulipdyta, vėl sudužusi, vėl sugydyta ir vėl, ir vėl taip iš naujo. Laikas mano širdies nepagydė, tik kaip kokį seną baldą restauravo, įtrūkimus aptepė dekupažui skirtu auksiniu dažu ir laku, tačiau ir tai nepadėjo jaustis geriau. Kelionės metu sutikus Aideną

vėl buvo atverta asmeninė Pandoros skrynia... Visos širdies žaizdos atsivėrė nauju skausmu ir kančia, tik šį kartą kančia buvo kilusi ne iš pykčio, netekties skausmo, o iš suvokimo, kokia esu vieniša ir kaip man jo trūksta. Kiekvienas įkvėptas oro gurkšnis toli nuo jo kėlė agoniją, kiekvienas senas prisiminimas apie ankstesnį gyvenimą su juo kėlė kančią ir norą verkti, net ne verkti, o staugti kaip vienišam vilkui alksnyne. Buvau melagė... Tiek metų melavau sau, kad viskas, kad nekenčiu Aideną, nemyliu jo, nenoriu jo daugiau matyti, tačiau, pasirodo, labai klydau – meilė niekur nedingo, tik tyliai laukė pasislėpusi kamputyje. Laukė tinkamo laiko sugrįžti ir sudrebinti mano taip apverktiną gyvenimą. Taigi laiko sąvoka gali būti apgaulinga – laikas nevisagalis, visagalė yra meilė.

Meilė... Meilė nuo seniausių laikų visų aukštinama, aprašoma, apdainuojama. Be meilės nė vienas gyvas žmogus neištvertų nė dienos, nė valandos, nė minutės, nė sekundės, nė akimirkos. Meilė valdo mus, mūsų kūnus ir jausmus. Vieni myli žmones, kiti turtus. Vieni besąlygiškai myli vaikus, kiti gyvūnus, o dar kiti – tik save, ir visos meilės formos, valdančios mus, kuo nors ypatingos. Mano meilė Aidenai beribė, tokia beribė kaip vandenynai, kaip šis platus horizontas su visais pūkiniais debesimis, tačiau mūsų meilė pražūtinga, negalima, uždrausta. Nemokėjome mylėti lėtai, atsargiai,

paprastai ir atsiduodami. Mūsų meilė visuomet buvo karšta, aistringa, geidulinga, bet kaip degtukas. Akimirką dega, o kitą jau svyla, ir tu svyli kartu su ja. Mes abu nežinojome, net neįtarėme, kad ši meilė mus pražudys. Meilė... Tokia beprotiška meilė įvyniojo mane į prabangų blizgantį popierių, papuošė kaspinu, o vėliau suglamžė, prarijo ir išspiovė. Ir šiuo momentu atsirado laikas, kuris turėjo užgydyti mane sunaikinusios meilės žaizdas, tačiau viskas ne taip paprasta, tiesa? Ir tai ne koks romanas, kurį parašė rašytojas, susapnavęs lemtingą sapną ar suradęs savo mūžą. Tai ne garbaus Šekspyro ar dramatiškojo Levo Tolstojaus ranka rašyti žodžiai, tai mano likimo puslapiai, išmarginti ašarų ir kraujo. Tai mano gyvenimas, mano istorija ir mano kelionė, tokia ilga ir paini, kad aš pati joje susipainiojau. Prireikė šitiek laiko, kad suprasčiau, kur keliaujanti, ir pagaliau po šio savaitgalio vėl radau namus, tik nežinau, kaip atgal į juos sugrįžti.

Mano meile... Atleisk man... Prašau... Tačiau šie žodžiai liko garsiai nepasakyti. O gal vertėjo pasakyti? Ne... Jau per vėlu, viskam per vėlu. Lieku viena su savo meile tau – Aidenai Blekai.

I SKYRIUS

2024 metai, Vilnius *Luka*

Visiškai nenoriai atrakinau savo mažo, jaukaus butuko duris ir vidun garsiai įstūmiau nedidelį smaragdo spalvos lagaminą. Butas pridvisęs, tad pravėriau visus langus, kad įeitų gryo oro, o pati susmukau svetainėje ant sofos. Įsispoksėjau į sieną priešais, ant jos surikiuotos tykiai kabėjo nuotraukos, dailiai įrėmintos sidabriniuose rėmeliuose. Iš nespaltotos nuotraukos žvelgiau aš, dar kūdikis, su dideliais žandais ir dar didesniu kaspinu ant galvos, šeimos nuotrauka iš tų laikų, kai visi dar buvome laimingi... Aš su Ele ir Rodrigu. Vienoje nuotraukoje stovėjau pasirėmusi prie staliuko klube, su blizgia suknele ir plačia šypsena. Ji daryta Los Andžele, pamenu tą vakarą, kai su bendradarbiaisėjome pasilinksinti į klubą. Tą vakarą klube sutikau Aideną, jis iškėlė pavydo sceną, nors jau nebuvo pora. Kitame rėmelyje sėdėjau prie laužo paplūdimyje jaukiai susisupusi į pledą ir šypsojasi. Pamenu, kad tai iš tos kelionės su naujais draugais, kai pirmą kartą palikau Aideną ir pradėjau naują savo gyvenimo etapą toli nuo

jo. Viskas mano bute priminė Aideną, nors jo čia niekada ir nebuvo, tačiau kiekviena nuotrauka, net kiekvienas sieninio laikrodžio dūžis priminė jį. Pačiame mažiausiame rėmelyje, kuris buvo širdies formos, kabėjo Aivos veidelis. Tai vienintelė jos nuotrauka, kurią laikau viešai. Visi kiti prisiminimai garaže sukrautose dėžėse, kurias Aidenas parsiumtė po mūsų skyrybų, tačiau nedrįsau jų liesti. Bijojau, kad galiu netverti to skausmo, kuris slypi tyliai supakuotas ir užantspauduotas. Ši siena su nuotraukomis kažkada buvo mano svajonių ir tikėjimo atspindys, o dabar galėjau ją vadinti „raudų siena“. Kaip ironiška, pamaniau... Visas mano gyvenimas tilpo ant šios nedidelės sienos. Kada pradėjau risti žemyn, kada netekau svajonių? Kur dingo ta naivi mergaitė Luka, kuri taip godžiai į save siurbė gyvenimo teikiamus malonumus, kuri nebijojo stačia galva nerti į naujus nuotykius, nors širdyje klykdavo iš siaubo, tačiau vis tiek atmetusi visus savo principus ir baimes kovojo už save? Taip, ta Luka seniai palaidota, ji liko praityje, tame ankstesniame gyvenimo etape, kurį palikau toli Amerikoje. Pati pasirinkau tokį kelią, pati nusprendžiau užversti seną gyvenimo puslapį, palikdama jame visas ankstesnes nuoskaudas ir vargus, palikdama jame Aideną, Aivą ir viską, kas brangu, palikdama ten ankstesnę savo versiją, kuri tuo laiku atrodė pati geriausia, kokia tik galėjo būti. Į savo jaukų butuką parsivežiau tik meilę, kuri manyje blėsuos

visą gyvenimą. Su šia mintimi ir atgimusia meile turiu susigyventi ir apsiprasti, nors, žinau, bus nelengva. Reikėjo daug laiko, kol ryžausi skirtis, nes meilė Aidenui buvo tokia saldi, sukelianti priklausomybę, kad ilgai dvejojau dėl savo sprendimo. Net ir akivaizdūs jo neištikimybės ženklai nepadėjo galutinio taško mūsų istorijoje. Būčiau dar ilgai taikščiusis su visu tuo, svarbu, kad tik būtų šalia manęs, tačiau Aidenas visiškai atšalo, nebegrįždavo namo, net neužsukdavo pas mane į kambarį. Nors, pagalvojus geriau, aš pati privedžiau jį prie tokio gyvenimo, kaltinau dėl Aivos mirties, kaltinau dėl visko, nepriėmiau jo paguodos ir užsidariau savyje, tarytum saugiamo kokone. Tik atėjus tokiam metui, kai akivaizdžiai viskas slydo iš rankų, ryžausi tam žingsniui, turėjau paleisti jį. Turėjau išvykti.

Nežinau, kiek laiko prasėdėjau nejudėdama ir galvodama apie praėjusio gyvenimo nuotrupas, tačiau atgavus sveiką nuovoką jau buvo tamsu. Pro atvirą balkono langą pūtė švelnus vakaro vėjelis, mieste nerimo vasaros šurmuly, o mano sieloje žiojėjo tuštuma, tokia tamsi ir klampi kaip juodoji skylė. Išėjau į balkoną ir nužvelgiau vakaro peizažą, kuris mirgėjo mažomis švieselėmis. Tvirčiau suspaudžiau balkono turėklą ir pravirkau. Karštos ašaros sruvo skruostais, o mano tyli rauda aidu vilnijo Vilniaus gatvėmis. Taip norėjau išverkti visą ilgesį, visą meilę, visą save, kad net drebėjau nuo

spaudžiamos raudos svorio. Verčiau tol, kol išdžiūvo ašaros, kol nustojau virpėti ir pavargusi susmukau ties turėklu. Visiškai nebevaldžiau savęs, nebevaldžiau minčių ir jausmų, nebevaldžiau savo gyvenimo. Susitikimas su Aidenu sujaukė mano protą ir mintis, tačiau buvau per silpna, kad pripažinčiau anksčiau klydusi, o dabar pradėti viską iš naujo buvo per vėlu, ir tai kuo puikiausiai supratau. Tyki naktis ir pilnas mėnulis buvo mano raudos liudininkai, o šilta vasaros skara apgaubė pečius kaip mylintis žmogus. Ir vėl likau viena su savo mintimis. Žvelgiau į mėnulį ir žvaigždes danguje, užsimerčiau ir visais plaučiais įtraukiau vakaro oro. Kažkur tolumoje girdėjau muziką, geriau įsiklausiusi atpažinau Andriaus Mamontovo balsą. Jis švelniai dainavo apie meilę ir susitaikymą: „Tik saldi juoda naktis pasibeldžia į duris...“ Akimirką pasijutau tarsi būčiau paplūdimyje prie savo senų namų, atrodo, girdžiu bangų mūšą, kuri kaip ta muzika risdamasi į krantą skamba mano ausyse. Pamenu, buvo vakaras, o aš sėdėjau ant kopos ir žiūrėjau į žvaigždes. Prie manęs priėjo Aidenas ir apgaubė pečius pledu.

– Nešalta? – paklausė.

– Ne, – papurčiau galvą ir prisiglaudžiau prie jo. – Pažiūrėk, kaip gražu. Koks didelis mėnulis. Nepamenu, kada pasutinį kartą mačiau tokį mėnulį, – pasidžiaugiau ir nosimi pasitrynčiau į Aideną krūtinę.

– Taip, mėnulis didelis ir gražus, – atsakė Aidenas ir švelniai pabučiavo į pakaušį.

– Kaip ramu ir gera. Galėčiau čia sėdėti ištisą amžinybę ir žiūrėti į vandenyną, klausytis jo bangų mūšos...

– O aš galėčiau žiūrėti į tave, – sumurkė į ausį taip saldžiai ir jaudinančiai, kad nuo jo žemo vyriško balso kūnas pagaugais nuėjo. – Kas rytą dėkoju likimui, kad jis atvedė tave į mano glėbį, man taip pasisekė.

– Aidenai, neversk raudonuoti, – nusijuokiau.

– Ne, Luka. Tu esi viskas, ko man reikia. Tu mano akių šviesa, mano meilė, mano viltis, laimė. Tu neįsivaizduoji, kaip toli buvau nuklydęs, kol tu atsiradai mano pilkoje kasdienybėje...

Aidenas buvo toks nuoširdus ir taip švelniai kalbėjo tuos gražius žodžius, kad mano širdis tirpo nuo gėrio ir meilės jam. Ta akimirka prie vandenyno buvo tokia tobula ir trapi, tokia tyra ir nesuvaidinta, kad norėjosi visą tą meilę ir švelnumą susemti į saują ir saugiai uždaryti stiklainyje, pasidėti į lentyną ir džiaugtis ja kaskart, kai pasidarys liūdna ar ilgu. Nors mūsų gyvenimo pradžia buvo paremta melu, tačiau mes mylėjome vienas kitą, mylėjome taip, kaip mokėjome, kaip įsivaizdavome meilę, nepaisant visų negandų ir sunkumų, sužalotų asmenybių ar netinkamų auklėjimo metodų. Mano šeimos suvokimas buvo vienoks, o Aidenas

augo visiškai nematydamas tėvo, nesuprato, kaip turi elgtis geras vyras, tačiau jis mėgino. Žinoma, kas paremta melu, niekada ilgai neišlieka tvirtas, todėl ir mūsų trapus kortų namelis subyrėjo į šipulius. Jau anuomet turėjau suprasti šią gyvenimo tiesą, kad ne viskas šiame pasaulyje yra auksas, kas auksu žiba, o kiekviena mūsų pačių padaryta nuodėmė sėda mummyse kaip galingiausias nuodas. Tačiau buvau jauna, silpna ir naivi kaimo mergaitė, kuri nesugebėjo išgyventi tose miesto džiunglėse. Baigusi klajones painiais prisiminimų labirintais, vos vilkdama ištinusias kojas, nuslinkau į miegamąjį ir akimirksniu atsijungiau.

Rytas išaušo netikėtai greitai, atrodo, ką tik užmerkiau akis, o čia jau skamba žadintuvas, pranešdamas, kad turiu keltis. Pabudau visiškai nepailsėjusi ir dar labiau suirzusi, nei buvau vakar vakare. Tokia laiko zonų kaita nežadėjo nieko gero, diena tikriausiai nebus pati maloniausia, tačiau turėjau susiimti į rankas ir vėl tapti ta Luka, kuri gyvena Vilniuje, o ne ta, kuri buvo Amerikoje. Čia kūriau naują asmeninę versiją. Gal ne tokią gerą ir optimistišką, kokia buvau Amerikoje, tačiau čia buvau gerbiama, vertinama. Turėjau svarų žodį ir manęs klausė, galėjau pati rinktis, ką valgyti, ką gerti ir kur eiti. Ar to nepakanka? Pora puodelių stiprios kavos su grietinėle, šaltas dušas ir pjaustytų bulvių griežinėliai paakiuose pagerino savijautą bei išvaizdą. Pasidariau švelnų

makiažą, kuris puikiai derėjo prie baltų klasikinių kelnų ir švelniai rausvos palaidinukės. Kūno spalvos aukštakulnės basutės suteikė elegancijos ir pasitikėjimo savimi. Elė visuomet sako, kad aukštakulniai ir ryškiai raudonos lūpos visados pakels ūpą, ir, velnias, ji buvo teisi. Sėdau į savo mažytį automobiliuką ir po trisdešimties minučių sėdėjau kabine-
te, ant kurio durų puikavosi mano vardas. Atrodo, nebuvau čia kelias dienas, o viskas kaip svetima. Darbas man patiko, kolektyvas šaunus, tačiau jaučiau tuštumą širdyje, ilgėjausi Amerikos darbo rinkos iššūkių, to pastovaus bėgimo. Atvertusi nešiojamąjį kompiuterį atsakinėjau į laiškus, redagavau medžiagą straipsniams. Prasivėrus kabineto durims net krūptelėjau.

– Sveika, – pasisveikino Andrius. – Galiu užėti?

– Laba diena, Andriau, – dalykiškai atsakiau. – Žinoma, prašau, – ranka parodžiau į krėslą prie mano darbo stalo.

– Kaip pailsėjai po kelionės? – pasiteiravo įžūliai spokso-
damas į tarpelį tarp mano krūtų.

Pasijaučiau kiek nejaukiai nuo tokio goslaus Andriaus žvilgsnio. Jo akys žėrėjo tokiu gėdingu geiduliu, kad mano skruostai kaito, o širdis ėmė dunksėti pašėlusiu ritmu. Meluočiau sau teikdama, kad Andrius nekėlė jokio virpuliuko ar susižavėjimo. Jis buvo arogantiškas, gražus ir paslaptin-
gas. Tikrai ne viena moteris būtų kritusi jam po kojomis dėl

mažiausio lašelio dėmesio, tačiau jis buvo vedęs. Niekada sau neatleisčiau, jei būčiau kieno nors skyrybų priežastimi. Mano močiutė nuolatos kartodavo: „Ant svetimų meilės griuvėsių savo laimės pamatų nepastatysi, Luka. Mokėk atskirti grūdus nuo pelų“, ar kažką tokio, ir ji tikrai buvo teisi. Puikiai supratau, kad Andrius pasimetęs jausmuose, kad nesuvokia, ką daro ir ko nori, o aš tiesiog buvau jam kažkokia tarpinė stotelė.

– Gerai, gal kažkiek trūksta miego. Kaip jūs pailsėjote? Tikriausiai šeima apsidžiaugė sulaukusi grįžusio tėčio, – leidau suprasti, kad nenoriu liesti kelionėje pradėtų temų. Andriaus žvilgsnis iš karto apsiblausė. Ranka sugniaužė kumštį ant kelio ir tvirtai suspaudė dantis. Pažinojau jį gerai, jis galvojo, ką pasakyti, gerai svėrė žodžius, nenorėjo pasakyti ko skuboto. Andrius visuomet būdavo gan taktiškas ir nuovokus. Jis kaip žaisdamas šachmatų partiją visuomet numatydavo žingsnį ar du į priekį, buvo puikus strategas. Tai labai pravertė vadovaujant redakcijai ir mėginant susižerti pačias įdomiausias istorijas.

– Luka... – nutęsė mano vardo pabaigą ir giliai atsiduso. – Aš pasakiau Monikai, kad noriu skirtis. – Pašokau nuo stalo, tačiau Andrius ranka parodė, kad sėsčiau ir leisčiau kalbėti jam. – Prašau, leisk man pasakyti. Tu visuomet bėgi. Nebėk...

Sudribau atgal kėdėje ir papūčiau lūpas. Tikrai nenorėjau girdėti nieko, kas nesusiję su mūsų darbiniais santykiais, tačiau buvau per daug mandagi, todėl nesugebėjau pasipriešinti ir leidau jam kalbėti. Šio bruožo labiausiai trūko mano naujosios asmenybės susiformavimui, tačiau juk niekada nebuvau tokia nesuvaldoma, tiesa? Nors Aidenas visuomet kartodavo, kad su manimi neįmanoma susitvarkyti, kad elgiuosi impulsyviai, neapgalvotai ir neatsargiai. Visada gaudavau barti dėl kiekvieno neapgalvoto judesio ar pasakyto žodžio, tačiau gal tik Aidenui taip atrodė. Jis juk buvo tikras kontrolės maniakas, o Andrius – visiškai jo priešingybė.

– Gerai, išklausysiu, – atsidusdama atsakiau.

– Luka, tu tikrai nesi kalta dėl mano ir žmonos santykių baigties. Mes tiesiog jau seniai gyvename įtampoje. Viskas prasidėjo iškart po santuokos, kai pradėjome planuoti vaikus. Kelis metus mums nepavyko jų susilaukti, Monika tapo tikra rakštimi pasturgalyje, kol galiausiai lioviausi ją mylėjęs... – vėl atsiduso ir pasikasė kaklą, nežiūrėjo man į akis, kaip įprasta. – Norėjau su ja skirtis, tačiau vieną rytą ji pasakė, kad laukiasi. Maniau, gimus dukrai viskas išsprendės, tačiau niekas neišsisprendė. Mes nutolome vienas nuo kito. Aš nemyliu jos. Aš myliu tave, jau seniai myliu, tiksliau, nuo tada, kai įžengei pro šio kabineto duris tą pirmą kartą, – vėl taip paprastai pasakė. – Tu sužavėjai mane savo

paslaptį, santūrumu ir ta keista viliojančia aura. Visi vyrai svaigsta pamatę tave ir tas gilias, mėlynas akis.

– Ne, prašau, nesakyk to, – ėmiau skėščioti rankomis, nenorėjau girdėti jokių meilės prisipažinimų, ypač iš jo. Tai buvo netaktiška, negarbinga ir nedora dėl jo žmonos. Andrius susipainiojęs savo jausmuose, jis tikrai negalėjo mylėti manęs, tikrai NEGALĖJO. Geriau jau būčiau tuos žodžius išgirdusi iš to žmogaus, kurio labai ilgiusi.

– Paklausyk, aš nežinau, ką tau padarė tavo buvęs vyras, kad tu taip bijai jausmų, tačiau leisk man parodyti, kad ne visi vyrai tokie, na, žinai, „kiaulės“. Suteik man progą, – paprašė nejudėdamas ir spoksodamas man į akis. Jo žvilgsnis kitoks nei Aidenas. Andrius buvo kaip atversta knyga, mačiau jo akyse viską, ką jis galvojo, kaip nurenginėja mane akimis, o Aidenas visuomet būdavo paslaptį, nenuspėjamas. Jo juodos akys užburdavo, ir tas žvilgsnis kaitindavo kūną.

– Andriau, prašau, palik mane ramybėje. Tai ne dėl to, kas buvo tarp manęs ir buvusio mano vyro, o tiesiog šiuo metu nieškau jokių santykių. Tikrai.

Atsisojau ir priėjau prie savo kabineto durų. Atvėriau jas, leisdama suprasti, kad nenoriu Andriaus matyti savo kabinete. Jis neprieštaravo, neskubėdamas atsistojo. Priėjo prie manęs ir atsistojo visai šalia. Užuožiau jo kvėpalų kvapą, kuris buvo toks neįprastas. Spoksojau į jo nublizgintus batus

Skaitykite likusius
444 iš **464** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Lukos pasaulis dužo į šipulius, kaip ir jos širdis, kuri virto ledo gabalu. Laikas nepagydytą jos širdies žaizdą, tik padėjo nurimti. Nepadėjo ir užmiršti. Laikas nėra visagalis. Visagalė yra meilė.

Nuėję ilgą atradimų ir nusivylimų kelią Luka ir Aidenas nesugebėjo išsaugoti savo santykių – jie išsiskyrė. Be galo patrauklus ir turtingas viengungis Aidenas trokšta susigrąžinti mylimąją. Deja, patyrusi per daug skaudžių gyvenimo smūgių, mergina nustojo tikėti meile. Po skyrybų Aidenas liko toli Čikagoje, o Luka, atvertusi naują gyvenimo puslapį, grįžo gyventi į Lietuvą, tikėdama, kad čia gali susikurti svajonių namus. Bet... Lukos nebetenkina turimas darbas, namai, savanoriavimas hospise. Jos širdis liko Čikagoje su Aidenu. Tiek metų melavusi sau, kad jo nekenčia, nemyli, nenori daugiau matyti, Luka supranta, kad klydo – meilė niekur nedingo, tik tyliai pasislėpusi kamputyje laukė tinkamo laiko sugrįžti. Likimo ruletė išridena laimingą skaičių, naujai atgimusi viltis sudrebina Lukos gyvenimą nuo pamatų, tačiau ar praeitieji šešėlis neapkartins naujai kuriamos Lukos ir Aidenos laimės, o dabarties baimės nesunaikins vilties?

Kerštas, nerimas, pavydas ir saldžios laimės paieškos įtraukia Luką ir Aideną į nesibaigiančių problemų sukurį. Ar šį kartą jiems pavyks susitvarkyti su užgriuvusiomis nelaimėmis ir atrasti vienas kitą iš naujo?

AUDRINGA MEILĖS IR NEAPYKANTOS ISTORIJA

Jeigu jums patiko romanai „Pasakyk taip“, „Vienos nakties nuotykis“, „Aklas pasimatymas“ ar „Jei sienos prabiltų...“ – jūs privalote perskaityti knygą „Viskas arba nieko“.

www.obuolys.lt
Knygos pigiau, įdomiau ir ištačiau nemokamai

